

2) запровадженням в структурі адміністративного апарату підрозділів, ланок, організацій тощо, які були б побудовані не за традиційною “вертикальною” схемою ієрархічної координації, а за сучасними принципами на зразок “проектного менеджменту” (робочі групи, тимчасові колективи з конкретних питань тощо).

Література

1. Зарубіжний досвід публічного адміністрування: методичні рекомендації / авт. кол.: Н.М. Мельтюхова, В.В. Корженко, Ю.В. Дідок та ін.; за заг. ред. Н.М. Мельтюхової. – К.: НАДУ, 2010. – 28 с.

2. Ласійчук О. Деякі особливості публічної служби в країнах ЄС: досвід для України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.lvivacademy.com/visnik3/fail/+Lasijchuk.pdf>

3. Лопушинський І.П. Публічна служба Німеччини: досвід для України / І.П. Лопушинський // Державна служба. – 2011. – № 4 – С. 48-54.

УДК 342.9(043.2)

Юзвік М.О., студентка,
Навчально-науковий Гуманітарний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Юринець Ю.Л., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ

Метою впровадження електронного урядування в Україні є розвиток електронної демократії задля досягнення європейських стандартів якості електронних державних послуг, відкритості та прозорості влади для людини та громадянина, громадських організацій, бізнесу. Електронне урядування – це форма організації державного управління, за якого відбувається активна взаємодія органів державної влади та органів місцевого самоврядування, з суспільством за допомогою інформаційно-комунікативних технологій. Головною складовою електронного урядування є електронний уряд – єдина інфраструктура міжвідомчої автоматизованої інформаційної взаємодії органів державної влади та органів місцевого самоврядування з громадянами та суб'єктами господарювання [4].

У формуванні державної політики розвитку інформаційного суспільства та е-урядування в Україні виділяють декілька етапів. З першим етапом (1998-2006) пов'язують прийняття Законів України «Про електронні документи та електронний документообіг», «Про національну програму інформатизації», «Про електронний цифровий підпис», низки актів уряду, які започатковували формування нормативно-правової бази

інформатизації. На другому етапі (2006-2015) ухвалено Закони України «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки», «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах», Постанову Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Державне агентство з питань електронного урядування України», а також сукупність інших нормативно-правових актів, спрямованих на конкретизацію та деталізацію вищевказаних законів. Основний етап розвитку електронного урядування почався в 2015 році після прийняття Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020», схваленої Указом Президента України, а також Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про затвердження плану дій із впровадження Ініціативи «Партнерство «Відкритий Уряд» у 2016-2018 роках», тощо.

З 2012 року в Україні запроваджено Ініціативу «Партнерство «Відкритий Уряд» реалізація якої, на сьогоднішній день вже дозволила започаткувати надання доступу до публічної інформації у формі відкритих даних; ввести в експлуатацію Єдиний державний портал адміністративних послуг, що містить інформацію про послуги, які надаються центральними органами виконавчої влади; впровадити механізм подання електронних звернень, а також інструмент електронних петицій; розпочати функціонування Єдиного веб-порталу використання публічних коштів, тощо [3]. Також варто зазначити, що з 2014 року в Україні створене та ефективно функціонує Державне агентство з питань електронного урядування України, яке є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України і який реалізує державну політику у сферах інформатизації, електронного урядування, формування і використання національних електронних інформаційних ресурсів, розвитку інформаційного суспільства. Основним завданнями Агентства є реалізація державної політики у сфері інформатизації, електронного урядування, формування і використання національних електронних інформаційних ресурсів, розвитку інформаційного суспільства [1]. Відповідно до Указу Президента України Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» визначено, що однією з першочергових реформ є децентралізація та реформа державного управління, результатом впровадження якої має стати створення ефективної, прозорої, відкритої та гнучкої структури публічної адміністрації із застосуванням новітніх інформаційно-комунікативних технологій (е-урядування), яка здатна виробляти і реалізовувати цілісну державну політику [2].

Згідно зі Звітом ООН з електронного урядування за 2016 рік (United Nations E-Government Survey 2016) Україна перебуває на 62 місці з 193 країн за індексом розвитку е-урядування. Цей індекс враховує обсяг та якість послуг, що надаються урядовими агенціями через Інтернет, інфраструктуру телекомунікацій та підготовку персоналу. Варто

відзначити, що в порівнянні з 2014 роком в якому Україна займала 87 позицію, рівень розвитку електронного урядування та інформаційного суспільства загалом, значно покращився [5].

Отже, державна політика електронного урядування, що проводиться в Україні сприяє формуванню таких прогресивних відносин влади, суспільства, громадянина та людини, бізнесу як партнерство та підвищення ефективності діяльності всіх суб'єктів електронного урядування. Крім того, електронне урядування наразі є одним з основних засобів для здійснення та досягнення вищої мети державної політики, а саме розбудови в Україні інформаційного суспільства.

Література

1. Про затвердження Положення про Державне агентство з питань електронного урядування України: Постанова Кабінету Міністрів України від 01.10.2014 р. № 492 // Збірник урядових актів України. – 2014.

2. Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020»: Указ Президента України від 12.01.2015 р. № 5 // Урядовий кур'єр. – 2015.

3. Про затвердження плану дій із впровадження Ініціативи «Партнерство «Відкритий Уряд» у 2016-2018 роках: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 30.11.2016 р. № 909-р // Урядовий кур'єр. – 2008.

4. Концепція розвитку електронного урядування в Україні / О.А. Баранов, М.С. Демкова, С.В. Дзюба та ін. – К., 2009. – 16 с.

5. United Nations E-Government Survey 2016 / Available at: <https://publicadministration.un.org/egovkb/en-us/reports/un-e-government-survey-2016>

УДК 342.565(043.2)

Якимець Д.О., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

Тарасов І.С., студент,
Інститут прокуратури і кримінальної юстиції,
Національний юридичний університет
ім. Ярослава Мудрого, м. Харків
Науковий керівник: Гусар О. А., к.ю.н.

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ В НОРМАТИВНО - ПРАВОВОМУ РЕГУЛЮВАННІ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА

Формування сучасної оптимальної організаційно-правової моделі адміністративного судочинства України здійснювалося в рамках низки правових актів: 1) Концепцією судово-правової реформи 1992 року; 2) Конституцією України 1996 року; 3) Концепцією адміністративної